

ostalo, kar je prebral. Pridobil si je že tu tistega globokega znanja, ki se kaže v vseh njegovih filozofičnih in bogoslovnih spisih. Vmes pa, kot je bilo moderno, je „pisal stih“. Poslušal je na univerzi Ščepkina in naredil potem izkušnjo iz matematike.

L. 1821. se je pri njih mudil neki Arbe, bivši guverner, agent filhelenskega podviga. Homjakov je hotel na jug. Arbe mu je preskrbel potni list, in nekega lepega dne je Homjakov izginil iz Moskve. Čez nekaj dni je oče to zapazil in storil vse, da bi ga

vega, višjega, idealnejšega, kot je francoska literatura in francosko življenje. L. 1825. do 1826. je bil v Parizu na slikarski akademiji, a že prihodnje leto je zapustil Pariz in šel na jug pogledat zapadne Slovane in jim pomagat. L. 1828. je bila vojna; Homjakov se je udeležil boja in se bil z veliko hrabrostjo. Po vojni se je vrnil v Moskvo. Veselo, brezskrbno življenje v Rusiji je naredilo nanj mučen vtisk, ko je bil ravnokar videl boj za svobodo in obstanek. In ta nezadovoljnost z družbo tedanje dobe je zbu-

OB BAJKALSKEM JEZERU.

našel. Res so ga zajeli, še preden je prišel iz Rusije, in ga poslali v Moskvo. Od tu so ga poslali v Petrograd v vojno službo. Kot svobodoljuben človek in nemiren duh ni mogel ostati v vojaški službi. Videl je, kako tuji element bolj in bolj zmagovito stopa v rusko življenje in slovstvo. Homjakov je dobro vedel, da je ruska duša slovanska, da ni za njo to, kar je za francosko. Bil je tudi vzgojen v tem duhu in začel je iskati poti, da bi pokazal kaj no-

dila slovenofilske misel, katere začetnik je Homjakov. Videl je Pariz, videl bedo na jugu in hotel je povedati, da Rusija ni Pariz, da tam ne poznajo Rusije. V začetku devetnajstega veka so v Rusiji začeli iskati poti, kako bi postali „ruski“. Dočim so doslej naravnost prepisovali iz francoskih pisateljev in je bilo le nekaj talentov, ki so pokazali tuintam samostojnost, je našla ruska literatura v romantiki rodovitnih tal. A vplivov prejšnjih pisateljev in novih francoskih du-